

fournere nogle enkelte private Spekulanter. Jeg vedkender mig aabent den Regel, som er en sund Regel i Forretningslivet: Lad falde, hvad ikke kan staa. Jeg tror ikke, Hypotekbanken har noget Ærinde, noget at gøre i Øjeblikket, og hvis de Herrer der oppe fra vilde nøjes med at hæve deres Gage og føre deres Dagbøger, eller hvad de ellers have at gøre, saa vilde Hypotekbanken gøre Landet den største Tjeneste i Øjeblikket. Men vil Hypotekbanken arbejde, vilde jeg gerne vide noget om — og da der sidder en af Direktørerne i dette Ting, kan det jo være, jeg kan faa det at vide —, hvorvidt Banken har forsøgt at komme i Forbindelse med det engelske Marked, om Direktørerne muligvis have taget derover — jeg forudsætter, at Geheimeetatsraad Hørring har været i Stand til at gøre det og har sat sig i Forbindelse med Repræsentanter for engelsk Kapital. Jeg vil derfor spørge den her tilstedeværende Hypotekbankdirektør, om han vil sige, hvad man har gjort eller vil gøre for at skaffe Hypotekbankens Forbindelse paa det engelske Marked.

Der er en anden Tanke, der har været fremme, nemlig at udvide Nationalbankens udækkede Seddelbeløb, f. Eks. ved at lade Oktrojen begynde paa et tidligere Tidspunkt end 1. Juli. Hertil vil jeg sige, at hvis ikke Forøgelsen i det udækkede Seddelbeløb allerede skulde begynde den 1. Juli, vilde jeg være i Tvivl om, at det var rigtigt at fravige den nuværende Oktroj; men da den ny Oktroj alligevel skal begynde den 1. Juli, har jeg ikke det mindste imod, at dens Dækningsregler allerede den 1. April faa Lov at træde i Kraft, idet jeg er overbevist om — og det er noget, jeg gerne vil sige —, at Nationalbanken trods en *ny* Direktør vil vedblive at være inde paa det gamle Spor.

Der er jo sket et Systemskifte, idet Laane- og Diskontobankens Direktør, Hr. Winther, er gledet derover som Direktør. De, der havde ventet, at det var blevet en Minister, der var bleven Nationalbankdirektør, ere altsaa blevne skuffede — paa den ene Side behageligt skuffede og paa den anden Side bedrøveligt skuffede — over, at Ministeren ikke er bleven Nationalbankdirektør — saa havde han nemlig hørt op med at være Minister. I Stedet for denne Minister fik vi altsaa en Bankmand, en Bankdirektør, som Direktør for Nationalbanken, og det er for saa vidt meget godt. Jeg skal ikke udtale nogen Kritik over Bankdirektør Winther, thi det, jeg kender til Laane- og Diskontobanken,

er for lidt til derpaa at kunne bygge nogen Kritik. Det eneste, jeg kender til Bankdirektør Winther, er, at han er Konferensraad Heides Elev. Dette er maaske fortræffeligt til mange Ting; det er f. Eks. tilstrækkeligt til at faa et Abe- og Biografteater; men om det just er den bedste Adkomst til at være Bankdirektør, det er jeg aldeles ikke sikker paa. Mit Haab er derfor, at Bankdirektør Winther vil glemme sin tidligere Velgører og Ven — der er Øjeblikke, mine Herrer, hvor Utaknemmelighed er en god Handling — og vil huske, at det ikke er Laane- og Diskontobankens Traditioner, han skal fortsætte, men at det udelukkende er Nationalbankens Traditioner, der skal arbejdes videre paa, og disse Traditioner ere paa en god Maade repræsenterede af Bankdirektør Tvermoes. Nationalbankens Tradition er den, at den skal hjælpe de solide Firmaer ved Veksel-diskonteringer og hjælpe vore Sparekasser og solide Folk i det hele, men ikke at indlade sig paa noget, som kan kompromittere Banken selv. Jeg haaber derfor, at Bankdirektør Winther vil lære mere af Nationalbankens Tradition end af sin tidligere Velgører og Mester.

Stramningen af Diskontoen og det dermed i Forbindelse staaende Fald af Obligationer og Aktier virke jo til at standse mange paatænkte Foretagender i Fødselen. Blandt disse Foretagender var Overtagelsen af de københavnske Sporveje til Kommunen; jeg ønsker dog at sige, at hvis Borgmester Jensen virkelig for Alvor vilde have haft denne Sag igennem, saa maatte han have forsøgt paa at skaffe disse Pengesager i Orden i rette Tid inden Diskontoens Stigen. Det vilde have været hans Pligt og vilde have været fremsynet. Der sad jo endvidere i Magistraten Finansfolk som f. Eks. min Forgænger paa denne Plads, Hr. Raadmand, Redaktør Philipsen. De burde, hvis de virkelig ønskede at overtage Sporvejene, have sikret sig i Tide. Dette skete imidlertid ikke, og hele denne Historie tyder paa, at Borgmester Jensens Kærlighed til Overtagelsen var meget platonisk, selv om han som Partifælle Jensen selvfølgelig fuldt ud og med svulmende Hjerter holdt paa den. Det er denne Dualisme, der tidt kan ske for os allesammen, at man spalter sin Person i to Dele; det er der ikke noget at sige til. Jeg tror, Borgmester Jensen talte om et Laan, han havde paa Haanden: nogle ville vide, at det var et Hambroesk Laan, et engelsk Laan. Det Laan, Borgmester Jensen talte om, var et Laan, som vistnok